

Návrhu na povolení exekuce k zajištění peněžité pohledávky s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Podle § 370 ex. ř. jest třeba ku povolení zajišťovací exekuce osvědčení, že by jinak dobytí peněžité pohledávky soudně přiřčené bylo zmařeno nebo značně stíženo. V souzeném případě jde o exekuci na nemovitost a nebezpečí udávané vymáhající stranou jest prý v tom, že dlužník jest neznámého pobytu a že je stihán žalobami. Podle názoru rekursního soudu, ostatně souhlasného s judikaturou nejvyššího soudu, nestačí však několik žalob proti dlužníku a pouhá konkurence několika věřitelů k osvědčení nebezpečí ve smyslu § 370 ex. ř. Ani neznámý pobyt dlužníka nemůže býti tímto důvodem, poněvadž nemůže ohroziti výkon řádné exekuce a neznámý pobyt dlužníka neosvědčuje ještě nebezpečí, že by podnikal aktivně něco, co by mohlo překážeti vykonatelnosti pohledávky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Okolnost, že proti dlužníkovi byly podány žaloby, neosvědčuje ještě objektivní ohrožení pohledávky vymáhající věřitelky, které ovšem jinak by stačilo k povolení zajišťovací exekuce, jež není závislé na určitých počinech dlužníkových. Neboť z toho ještě neplynulo, že třetí osoby mohou již v této době ke škodě vymáhající věřitelky sáhnouti na jmění dlužníkovo a tím ohroziti vymáhání její pohledávky. Správný názor rekursního soudu o významu neznámého pobytu dlužníka jako předpokladu pro povolení exekuce zajišťovací, dovolací rekurs vůbec již ne-
napadá.

Čís. 10932.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).

Ustanovení § 1 (3) zák. nevyžaduje, by trvaly výpovědní důvody, nýbrž stačí použití uprázdněného bytu k účelu, jehož mělo býti dosaženo výpovědí.

(Rozh. ze dne 11. srpna 1931, Rv I 1436/31.)

Žalobci byla dána výpověď z bytu v domě žalovaného v S. z důvodu § 1 (2) čís. 10 a 12 zák. na ochr. náj., ježto žalovaný potřeboval bytu nutně pro sebe. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném odevzdání bytu tvrdě, že se žalovaný do bytu nenastěhoval. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, odvolací soud mimo jiné z těchto d ů v o d ů: Odvolatel míní, že pro spor o znovupronajmutí ve smyslu § 1 (3) zák. o ochr. náj. musí býti rozhodující skutkové okolnosti, pro které výpověď byla žádána, a že tudíž výklad tohoto ustanovení prvním soudcem, podle něhož ve sporu nerozhoduje, kterými skutkovými okolnostmi byla potřeba jím odůvodněna, nýbrž že ve sporu jest jen zjistiti účel, jehož svolením k výpovědi mělo býti dosaženo, odporuje i doslovu cit.

§ 1 (3) zák. náj. i účelu zákona, by ustanovení tohoto nebylo zneužito. Tomuto prvnímu názoru odvolatele nelze přisvědčiti. Ustanovení zákona v § 1 odst. (3) zák. náj. nelze vykládati tak, že slovo účel, pro který výpověď byla povolena, zahrnuje v sobě jednotlivé důvody výpovědní. Zákon nevyslovuje, že musí trvati důvody výpovědní, nýbrž výslovně žádá jen použití uprázdněného bytu k účelu, kterého mělo býti výpovědi dosaženo. Tyto účele jsou v ustanovení § 1 odst. (2) čís. 10—15 zvláště vytýčeny a musí proto býti splněny. V souzeném případě byla povolena výpověď z důvodů § 1 (2) čís. 10 a 12 zák. náj. za tím účelem, by žalovaný pokud se týče jeho manželka (an žalovaný v době výpovědi byl v K.) v žalobcově bytě mohli bydleti, pokud se týče o byt žalobcův svůj dosavadní byt rozšířiti. Jest tudíž řešiti otázku, zda k tomuto účelu bydlení ve lhůtě v § 1 (3) zák. o ochr. náj. stanovené bylo bytu použito, nikoliv k jinému účelu, na př. k dalšímu pronajmutí, ke zřízení skladiště, pro vdané nebo ženaté děti neb pod. Nebylo tedy třeba, by prvý soudce zvláště ze spisů o svolení k výpovědi zjišťoval, které skutkové okolnosti uváděl žalovaný k odůvodnění tvrzení, že bytu potřebuje pro sebe. Tyto skutkové okolnosti mohou po svolení k výpovědi doznati snadno změny a, kdyby při žalobě ve smyslu § 1 (3) zák. o náj. byly všechny nezměněně požadovány a k nim se musilo hleděti, byl by účel zák. o ochr. náj. na straně vlastníka bytu právě tak zmařen, jako na straně nájemníka, nastane-li případ § 1 (3) cit. zák. Ostatně v řízení o svolení k výpovědi rozhoduje stav v době podání žádosti a tedy i změna mezi řízením nastalá nemá vliv na posouzení, zda svolení k výpovědi má býti dáno. V dalším dolíčil odvolací soud, že užívání bytu žalovaným bylo trvalé.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce schvaluje dovolací soud výklad, který dal odvolací soud ustanovení § 1 (3) zákona o ochraně nájemníků, a neshledává správným tvrzení dovolatelovo, že výklad tento v souzeném případě odporuje účelu a doslovu tohoto zákonného ustanovení. Ve svých vývodech otázky této se týkajících přehlíží dovolatel, že účelem svolení k výpovědi v souzeném případě bylo, by žalovaný a jeho manželka mohli bydleti v bytě, o který jde. Účel ten dosud trvá, neboť podle zjištění soudu odvolacího nemají žalovaný a jeho manželka v K. řádný, dostatečný a jistý byt, z čehož plyne, že dosud sporného bytu potřebují. Odpovídá proto rozhodnutí odvolacího soudu účelu, k němuž svolení k výpovědi svého času bylo dáno. Otázka, zda jsou tu podmínky ke svolení k výpovědi, byla, jak soud odvolací správně vyložil, předmětem rozhodování v cestě nesporné o svolení k výpovědi a je dotyčným pravoplatným rozhodnutím vyřízena.

Čís. 10933.

K zajištění předkupního práva k nemovitosti stačí zákaz zcizení nemovitosti a není na místě i zákaz zatížení a zastavení.

(Rozh. ze dne 11. srpna 1931, R II 250/31.)